

Naar iets, dat een beetje afdwaalt van het gewone, dat iets warm in ons levend maakt — dan, als de werkelijkheid te helder — ook wel te duister — lijkt en te koel?

— O, nuchtere menschen zullen wellicht de schou- ders ophalen! — maar er is in ons allen, bij de een dieper geborgen dan bij de ander, een gevoelen, dat alles wat wij hooren en zien niet is zooals het z i j n moest, dat al het gewone iets achterlaat, een leegte, een... gemis misschien, en dat een enkelen keer wel eens vraágt.

Dan is daar De Verteller, Het Boek.

En ge kënt dat mooie verhaal van de blinkende Stad met haar paarlen poorten....?

Het is zoo mooi, zoo mooi als een sprookje!

Neen, het is mooier dan een sprookje.

Want het is waarheid!

P. v. R.

Ter bespreking in ons blad werd me toegezonden no. 3 van „Bouwen en Bewaren”, het orgaan van den Bond van Meisjesvereeningen op Geref. Grondslag. Dit nummer is bijna geheel gewijd aan den bondsdag, die toen nog komende was. Nu ligt Pinkstermaandag al weer achter ons en kan ik dus meteen mijn indrukken over dien 2den bondsdag geven.

Indrukken — geen verslag.

Wie nauwkeurig wil weten wat er besproken is, en de gehouden toespraken wil nalezen, koope bij verschijning het verslag, dat namens den Bond zal worden uitgegeven.

Allereerst dan wil ik zeggen, dat het blijde enthousiasme en de bruisende geestdrift van zooveel jonge meisjes me verkwikte.

Soms komt bij eenigszins ouderen wel eens de gedachte op, dat ook onze christelijke jonge meisjes alleen maar echt enthousiast worden, wanneer 't gaat over kleeding en ontspanning, en dat de beginselen, waardoor ons leven beheerscht moet worden, haar te veel koud laten. Of ook, dat degenen, die wel naar de beginselen vragen, méér doen aan afbreken dan aan opbouwen. 'k Heb wel eens zoo af en toe gelegenheid gehad, onze jongeren tegenover dergelijke, op hen uitgebrachte critiek te verdedigen. En nu was 't mij een oorzaak van verheuging, dat ik op den 2den Pinksterdag deze mijn

meening over een heel groot gedeelte van onze jonge meisjes bevestigd zag.

Dan was 't voor mij eerlijk gezegd iets nieuws om te zien, met welk een zekerheid en gemak onze meisjes haar eigen zaakjes weten op te knappen, ook wanneer ze daarbij moeten treden op haar vreemd terrein. Dat Mej. Kuyper 's middags flink presideerde, verwonderde mij natuurlijk niet, want zij heeft veel gereisd en heeft met velerlei menschen omgegaan, wat altijd een zekere gemakkelijheid geeft, die niet aangeleerd kan worden. Doch ook de eigenlijke presidente kweet zich zeer goed van haar taak, en al waren de meisjes, die iets te vragen of in te brengen hadden, niet allen even goed te verstaan, ze kwamen toch en dat beteekent al heel wat, gezien de ruime, gansch en al gevulde zaal.

Wanneer 't doorgaat als nu zullen de Pinksterdagen in de toekomst voor onze jongemeisjes worden, wat de Hemelvaartsdagen voor de jongelingen zijn.

Wie lid is van een Geref. Meisjesvereening, maar niet met Pinksterdag naar Utrecht ging, make zoo mogelijk een volgend jaar dit verzuim goed. En op plaatsen, waar men nog geen vereeniging heeft, beginne men spoedig met de oprichting.

Nu vraagt wellicht iemand, of „Bouwen en Bewaren” geen afbreuk zal doen aan ons „Meisjesleven”. Ik geloof van niet, daar de aard van beide bladen gansch verschillend is.

„Bouwen en Bewaren” richt zich tot een bepaalden kring en de stof is ook alleen voor dien kring bestemd, daar het blad voornamelijk gevuld is met vereenigingsnieuws en leidraden. Aangesloten vereenigeningen kunnen het Bondsblad niet missen.

„Meisjesleven” bestrijkt breeder terrein, zoowel wat de kring harer lezeressen als de inhoud aangaat. M. i. kunnen beiden elkaar zeer goed steunen. Zooals ik reeds ergens anders opmerkte: de meisjesvereeningen wekken bij haar leden de belangstelling en van die gewekte belangstelling kan „Meisjesleven” profiteeren en trachten er voldoening aan te geven. 'k Hoop dus van harte, dat het den Bond van Meisjesvereeningen op Geref. Grondslag en zijn orgaan goed moge blijven gaan.

* * *

Hoewel 't bij eerste aanhooren wat vreemd klinkt, moet ik het toch nog even hebben over den Nederl. Bond van Geref. knapenleiders, die eveneens 2den Pinksterdag vergaderde. Genoemde bond besloot n.l. met algemeene stemmen om voortaan ook leiders en bestuurderessen van Jonge Meisjesvergaderingen als lid toe te laten. Hiermede worden niet

bedoeld de Meisjesverenigingen, die ik boven reeds noemde, doch de onmisbare schakel tusschen de lagere school en deze, de verenigingen voor jonge meisjes beneden de zestien jaar. Ook dezen moeten in een verband worden samengebracht. Zoowel voor de maatschappij als voor de organisatie van de Meisjesverenigingen is dit van groot belang. Waar dus reeds een Meisjesvereniging is richte men er ook een op voor de jonge meisjes. En waar nog niets is werke men voor de oprichting van beiden. Het ligt niet alleen in de lijn van onzen tijd, doch 't is werkelijk een noodzakelijk iets, dat onze meisjes en vrouwen zich vereenigen, nu er van de zijde van het ongeloof zoo felle aanslagen worden gericht op instellingen, die juist het geluk van ons vrouwenleven uitmaken.

J. M. W.—W.

JAVAANSCH MEISJES- EN VROUWENLEVEN.

In lang vervlogen tijden waren de Javanen heidenen en heer en meester in hun eigen land.

Maar bijna twintig eeuwen geleden kwamen de Hindoes uit Voor-Indië op Java. Zij onderwierpen de Javanen en bekeerden hen tot het Boeddhisme.

Ongeveer zes eeuwen later echter, moesten de Hindoes wijken voor de Arabieren, die de Javanen tot Mohammedanen maakten.

Tien eeuwen na de Arabieren kwamen de Hollanders. Zij ook onderwierpen na veel strijd de bewoners van Java, maar men kan helaas niet zeggen, dat de Javanen toen hun vierde godsdienst aannamen en Christenen werden.

Hun godsdienst is nu een mengeling van Heidenom, Boeddhisme en Mohammedanisme.

Van de Hindoes echter hebben de Javanen reeds twintig eeuwen geleden ook het kaste-stelsel aangenomen, dat is een strenge afscheiding van het volk in standen. Tengevolge daarvan leeft nu nog de Javaansche adel in hooghartige afzondering van het gewone volk. Dit is een bijzonder verschijnsel, dat men bij geen volk in Europa in die mate aantreft.

De adel is de heerlijkheid van het volk. Zij heeft alle voorrechten, het gewone volk geene. De adel beveelt en eischt, het volk gehoorzaamt kruipend. En het is nog trotsch op zijn adel ook. Het ziet in haar de macht, de glorie, het voorbeeld. De gunst

der grooten brengt geluk aan, hun tegenwoordigheid kan ziekten verdrijven, den oogst doen gelukken, een onderneming doen slagen.

Toen Java onder Nederlandsch bestuur kwam, mochten in Solo en Djocjacarta de twee machtigste Javaansche vorsten, in hun eigen paleizen, kratons genoemd, met hun hofhouding blijven wonen. Zij behielden slechts een schijn van macht, maar voor het Javaansche volk zetelt in Solo, in de omgeving van den Soesoehoenan en in Djocjacarta, om den Sultan, het overblijfsel van hun oude glorie en macht.

In de kraton woont de vorst met zijn vrouwen en bijvrouwen, meestal eenige honderden, met zijn kinderen en kleinkinderen, meestal *vele* honderden, met zijn verdere familieleden en de daarbij behorende stoet van ambtenaren en bedienden, tezamen wel 10.000 menschen.

De kraton is dan ook een ommuurde stad op zich zelf. In Djocjacarta duurt een wandeling om den buitensten muur ruim één uur. Deze muur is eenige meters dik en van geschut voorzien, dat evenwel vernageld is, zoodat het niemand behoeft te beangstigen, dat de kraton er nog als een vesting uitziet. Binnen dien dikken buitenmuur zijn verder naar binnen nog twee muren. De kraton bestaat dus uit drie gedeelten in welks midden het eigenlijk woonverblijf van den Sultan is. Daar mag, buiten hem, geen mensch dan met zijn zeer bijzondere vergunning binnentreden.

In de twee vorstenlanden leven de oud-Javaansche gebruiken voort onder de uitgebreide en aanzienlijke adel. Daar ziet men op de jaarlijksche feestdagen het volk van heinde en ver toestroomen, om de glorie van den vorst en zijn adel te zien. Dagen te voren zijn ze dikwijls al in de stad om zich een plaatsje te veroveren, waar ze dan desnoods den dag te voren al gaan zitten. Dan rusten ze meteen uit van de dagreizen, die ze soms hebben geloopt.

Er is geen gedrang of hoera-geroep als de vorst met zijn hofstoet voorbijgaat. In stille genieting ziet het volk den waarlijk schitterenden stoet met Oostersch langzamen en statigen tred voorbijgaan. De gouden kroonsieraden worden door heilige vrouwen met eerbied gedragen, de heilige lansen en pieken uit den lang vervlogen tijd van strijd en overwinning worden hoog geheven en mogen door niemand worden aangeraakt, dan door de mannen, aan wie levenslang de zorg voor deze trofeeën is toevertrouwd. Op de maat der muziekinstrumenten voeren de dansers hun kunstvolle, langzame armen beenbewegingen uit. In de met gouddraad geborduurde of met leersnijwerk versierde heupbanden steken de krissen, waarvan 't goud en de juweelen